

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 163/2021-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti **BPT LEASING, a. s.**, IČO 31 357 814, Drieňová 34, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 271/2008, Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 253/2010, sp. zn. 14 Co 369/2016 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 273/2012, sp. zn. 1 Cdo 84/2020 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 253/2010 a sp. zn. 14 Co 369/2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 273/2012 a sp. zn. 1 Cdo 84/2020 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 84/2020 konal bez zbytočných priet'ahov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie **3 000 eur**, ktoré **s ú** Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o v i n n é** zaplatiť jej spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky **s ú p o v i n n é** spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“), Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach uvedených v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej aj „napadnuté konania“).
2. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je námietka, že postupom všeobecných súdov došlo v napadnutom konaní k porušeniu ňou namietaných základných práv (bod 1). Sťažovateľka uviedla, že 13. novembra 2008 podala na okresnom súde žalobu o zaplatenie sumy 5 277,83 eur, ktorou sa od žalovaného domáhala vrátenia poplatkov (vyberaných podľa názoru sťažovateľky v rozpore so zákonom) za vyhľadanie a sprístupnenie informácií na webovej stránke <www.katasterportal.sk>. Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania prebiehajúceho na troch inštanciách súdov všeobecného súdnictva, sťažovateľka zdôraznila, že súdny spor trvá celkom 12 rokov a 5 mesiacov, pričom časovo vymedzila aj jednotlivé obdobia nečinnosti v postupe konajúcich súdov.
3. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, že bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal najvyššiemu súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 84/2020 konať bez zbytočných prietáhov. Súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 13 000 eur a náhrady trov konania.
4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 163/2021 z 20. apríla 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu na ďalšie konanie.
5. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov, doložených príloh a obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí, že predmet sporu nie je skutkovo zložitý, keďže okresný súd ako súd prvej inštancie vedel vo veci meritórne rozhodnúť na jedinom pojednávaní (rozsudkom č. k. 18 C 271/2008 z 18. januára 2010 žalobu v celom rozsahu zamietol, pozn.). Z právneho hľadiska podľa jej názoru síce nejde o vec úplne bežnú a jednoduchú (vrátenie

poplatkov vyberaných rozpočtovou organizáciou štátu, pozn.), ale zároveň ani takú zložitú, aby vyžadovala mnohoročné súdne konanie. Sťažovateľka sa dosiaľ súdnym rozhodnutím nielenže nedomohla žalovanej sumy, ale naopak, utrpela ďalšiu ujmu vo vzťahu k svojmu ústavnému právu na konanie bez prietáhov.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a najvyššieho súdu

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

7. Krajský súd vo svojom vyjadrení č. k. 1SprV 191/2021 z 27. júla 2021 uviedol chronologický prehľad procesných úkonov uskutočnených v napadnutom konaní, z ktorých je zrejmé, že súdny spis mu bol predložený 14. septembra 2016 na rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené 9. septembra 2019 [§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a rozsudkom č. k. 14 Co 369/2016-133 zo 17. septembra 2019 bola vec meritórne skončená. Následne krajský súd 8. októbra 2019 realizoval úkony doručovania rozsudku stranám sporu (§ 395 CSP). Dovolanie bolo podané sťažovateľkou 8. decembra 2019. Predsedníčka senátu, ktorá bola do senátu krajského súdu 14 Co zaradená 1. marca 2019, sa k dôvodu, prečo o podanom odvolaní nebolo rozhodnuté od nápadu veci v roku 2016 a v nasledujúcom období, vyjadriť nevedela. V čase podaného odvolania bol referujúcej sudkyňi prerušený výkon funkcie sudcu a od roku 2017 bola do senátu za predsedníčku zodpovedajúcu za jeho chod zaradená [REDAKOVANÉ], ktorá vec sťažovateľky prevzala. Jej vyjadrenie k ústavnej sťažnosti sa nepodarilo zabezpečiť vzhľadom na prerušenie výkonu jej funkcie sudcu od 26. januára 2021, keďže bola zvolená do hodnotiacej komisie pôsobiacej pri Súdnej rade Slovenskej republiky.

III.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

8. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení č. k. KP 3/2021-226 z 12. mája 2021 uviedol, že vec mu bola predložená na rozhodnutie o dovolaní 29. mája 2020, čo teda predstavuje doterajšiu dĺžku ním vedeného konania v trvaní 12 mesiacov. Túto dobu najvyšší súd nepovažuje za neprimeranú vzhľadom na zaťaženosť sudcov občianskoprávného kolégia a konkrétneho sudcu spravodajcu v predmetnej veci, ktorý vec prevzal 25. novembra 2020 (dovtedy pôsobil v správnom kolégiu najvyššieho súdu, pozn.), a mal teda zákonný nárok na adaptačný čas. V senáte v súčasnosti vybavuje agendu pridelenú v roku 2018.

9. Sťažovateľka v lehote určenej ústavným súdom repliku nepredložila (výzva doručená právnomu zástupcovi 19. augusta 2021, pozn.), čím nevyužila možnosť priamo ponúknutú týmto procesným inštitútom, ktorý má smerovať k posilneniu prejednávacieho princípu v konaní pred ústavným súdom.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov spočíva v konštatovaní nečinnosti súdov všetkých troch inštancií, v ktorých postupe vzhliada existenciu zbytočných prietáhov. Sťažovateľka

vymedzuje jednotlivé obdobia nečinnosti, zdôrazňujúc potrebu posúdenia napadnutého konania ako celku, a to s odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods.2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

13. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.

15. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že predmet konania je do istej miery špecifický a vykazuje znaky zvýšenej právnej náročnosti rozhodovanej veci. Právna zložitosť bola vyvolaná procesnou aktivitou sťažovateľky (k tomu pozri bod 17 odôvodnenia nálezu) a plne sa prejavila až vo fáze odvolacieho a dovolacieho konania.

16. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľky je potrebné uviesť, že z dôvodov na jej strane bolo prerušené konanie na súde prvej inštancie (obdobie 4 mesiacov), táto okolnosť však podstatným spôsobom do priebehu napadnutého konania nezasiahla a jeho celkovú dĺžku výraznejšie neovplyvnila. Nemožno však opomenúť procesnú aktivitu sťažovateľky, ktorá (využívajúc svoje procesné právo) pristúpila opakovane k podaniu mimoriadneho opravného prostriedku. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru ESLP, podľa ktorej sťažovateľovi nemôže byť vytýkané uplatnenie procesných prostriedkov (riadne a mimoriadne opravné prostriedky, námietka zaujatosti, zmena právneho zástupcu, návrhy na dokazovanie a pod.), ktoré mu na ochranu jeho

práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok. Nemožno však pričítať štátu zodpovednosť za prietahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (rozsudok ESĽP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 Dostál proti Českej republike, § 220).

17. K postupu všeobecných súdov v napadnutom konaní ústavný súd analyzoval vedenie predmetného súdneho sporu na každej inštancii samostatne a z obsahu súdneho spisu uvádza nasledujúce závery:

IV.1. K postupu okresného súdu v napadnutom konaní

18. Okresný súd po doručení žaloby 13. novembra 2008 postupoval plynule a jednotlivé procesné úkony realizoval v primeraných lehotách. Vyhodnotením jeho postupu ústavný súd nezistil žiadne pochybenia alebo obdobia bezdôvodnej nečinnosti, a to ani sťažovateľkou indikované obdobie štyroch mesiacov po podaní žaloby, počas ktorých okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku (1. decembra 2008), predloženie plnomocenstva na zastupovanie v konaní (8. decembra 2008) a vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe (17. februára 2009). Prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené na 19. október 2009, avšak z dôvodu neúčasti oboch strán sporu na pojednávaní okresný súd uznesením č. k. 18 C 271/02008-39 konanie prerušil. Po návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní (25. novembra 2009) okresný súd vo veci rozhodol na jedinom pojednávaní rozsudkom č. k. 18 C 271/2008-53 z 18. januára 2010, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Plynule boli uskutočňované aj úkony súdu prvej inštancie po sťažovateľkou podanom odvolaní proti rozsudku č. k. 18 C 271/2008 -53 z 18. januára 2010 (25. marca 2010), keď súdny spis spolu s predkladacou správou bol doručený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 25. júna 2010 (obdobie 3 mesiacov od podaného opravného prostriedku, pozn.).

18.1 Ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkou namietaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a preto v danej časti ústavnej sťažnosti nevyhovelo (bod 5 výroku nálezu).

IV.2 .K postupu krajského súdu v napadnutom konaní

19. Krajský súd rozhodoval ako súd druhej inštancie v napadnutom konaní v dvoch samostatných konaniach. Prvé konanie o odvolaní vedené pod sp. zn. 7 Co 253/2010 nebolo z časového hľadiska síce ukončené v optimálnej dobe, je nutné však zohľadniť samotný charakter odvolacieho konania a prihliadnuť na časový rámec, ktorý odvolací súd potrebuje na oboznámenie sa s obsahom súdneho spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania a vyjadreniami strán sporu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobera (pozri aj III. ÚS 106/2018). Krajský súd po prvýkrát rozhodol o odvolaní sťažovateľky rozsudkom č. k. 7 Co 235/2010-87 z 27. apríla 2012, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Na tomto mieste je však nutné konštatovať nesústredený postup krajského súdu, keďže právoplatný rozsudok (napadnutý dovolaním sťažovateľky) bol následne uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 273/2012-122 z 26. mája 2016 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že dôvodom zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu bola nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku vzhľadom na formuláciu prípustnosti dovolania (keď krajský súd postupoval

podľa procesnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku platnej do 30. júna 2016, pozn.), ktorá znemožnila dovolaciemu súdu preskúmanie správnosti riešenia právnej otázky zásadného významu.

20. Na tomto mieste ústavný súd poukazuje na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jej veci rozhodol (m. m. III. ÚS 446/2018).

21. Po vrátení veci najvyšším súdom (14. septembra 2016) viedol krajský súd v poradí druhé konanie o odvolaní sťažovateľky pod sp. zn. 14 Co 369/2016, k priebehu ktorého sa vyjadril aj krajský súd (bod 7 odôvodnenia nálezu) a ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom č. k. 14 Co 369/2015-133 zo 17. septembra 2019. Ústavný súd nemohol opomenúť skutočnosť, že z dôvodu opätovného rozhodovania krajského súdu o odvolaní sťažovateľky a jeho následnej nečinnosti sa celková dĺžka konania predĺžila minimálne o ďalšie 3 roky. Aj keď krajský súd rozhodoval o odvolaní v dvoch samostatných odvolacích konaniach, ústavný súd tieto s ohľadom na ich trvanie a nesústredený postup súdu posudzoval jednotne ako celok. V danej súvislosti ESLP opakovane judikoval, že súd má posudzovať dĺžku konania ako celok, nie preskúmať jednotlivé fázy konania (napr. rozsudok Bubláková proti Slovenskej republike z 15. 2. 2011, rozsudok Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016 a iné).

IV.3. K postupu najvyššieho súdu v napadnutom konaní

22. Najvyšší súd rozhodoval o prvom dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Co 235/2010 87 z 27. apríla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 273/2012 viac ako štyri roky, čo je doba, ktorá nezodpovedá požiadavke dosiahnutia rozhodnutia v primeranej dobe. V poradí druhé dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 369/2016-133 zo 17. septembra 2019 podala sťažovateľka 8. decembra 2019 a dosiaľ o ňom nie je rozhodnuté (konanie vedené pod sp. zn. 1 Cdo 84/2020 v trvaní 2 rokov, pozn.). Na tomto mieste ústavný súd poukazuje na to, že dovolací súd preskúmava rozhodnutie odvolacieho súdu na základe podaného dovolania v intenciách dovolacích dôvodov a robí tak na základe skutočností, ktoré boli zistené a preukázané v celom súdnom konaní, čo znamená, že svoj prieskum zameriava aj na konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Z uvedeného teda priamo vyplýva zvýšená faktická a časová náročnosť. Ako podstatné k dovolaciemu konaniu treba uviesť aj to, že primárnou úlohou najvyššieho súdu ako najvyššej súdnej autority v krajine (spolu s Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky a ústavným súdom, ktorý však z hľadiska jeho postavenia stojí mimo sústavy všeobecných súdov) pri rozhodovaní o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku je v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP legitímne očakávanie každého, že jeho vec bude rozhodnutá v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd v hierarchii všeobecných súdov, by malo vyplývať, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že aj časový rámec, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania.

23. Komplexným vyhodnotením priebehu odvolacieho a dovolacieho konania (bod 20 – 23 odôvodnenia nálezu) možno uzavrieť, že v napadnutom konaní postupom krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k neprimeraným priet'ahom, čím bolo zasiahnuté do ústavne zaručeného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods.1 dohovoru (výrok 1 tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

24. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

25. Priet'ahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu voči základným ústavne zaručeným právam a slobodám. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším priet'ahom (ústavným príkazom konať), ale už raz vzniknutý priet'ah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo o dovolaní s'ťažovateľky rozhodnuté, ústavný súd formuloval príkaz všeobecnému súdu konať (bod 2 výroku nálezu).

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže priznať s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

28. Prihliadajúc na petit ústavnej s'ťažnosti, ústavný súd konštatuje, že s'ťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie v sume 13 000 eur, ktoré považuje za spravodlivé vzhľadom na predmet konania, jeho celkovú dĺžku, opakovanú nečinnosť, nesprávny postup konajúcich súdov a utrpenú ujmu na svojich základných právach (ktorú bližšie nešpecifikuje).

29. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval s'ťažovateľkou požadovanú výšku finančného zadosťučinenia za neprimeranú a na tomto mieste pripomína, že priznané finančné zadosťučinenie nie je kompenzáciou za možný neúspech v konaní pred všeobecným súdom, ale len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou.

30. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, priebeh napadnutého konania vedeného na všetkých inštanciách všeobecných súdov (aj opakovane), predmet a hodnotu sporu, ako aj rozsah práva s'ťažovateľky, ktoré bolo porušené, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je

spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia s'ťažovateľke v sume 3 000 eur (výrok 3 tohto nálezu), a vo zvyšnej časti návrhu s'ťažovateľky nevyhovel (výrok 5 tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

31. Ústavný súd priznal s'ťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 460,90 eur.

32. Ústavný súd pri vyčíslení náhrady trov konania vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Advokátovi patrí náhrada trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (príprava a prevzatie veci, podanie ústavnej s'ťažnosti) v hodnote 2 x 181,17 eur spolu s režijným paušálom 2 x 10,87 eur. Trovy konania spolu 384,08 eur navýšené o daň z pridanej hodnoty 20 %, ktorej je právny zástupca s'ťažovateľky platiteľom (§ 18 ods. 3 vyhlášky), predstavujú sumu celkom 460,90 eur (výrok 4 tohto nálezu).

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia sú krajský súd a najvyšší súd povinní uhradiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľky spoločne a nerozdielne (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 26. januára 2021

Miloš Maďar
predseda senátu